

Parlament dels graduats

Ariadna Romeu i Fontanet,

Victòria Oliveres Torrescassana,

Isshak Mrabet Deraoui,

Carla Celda Tomas

i Miquel Pastor Sánchez

Acte acadèmic de graduació
de la promoció 2015

Barcelona, 3 de juliol del 2015

Universitat
Pompeu Fabra
Barcelona

1. Ariadna Romeu (grau en Publicitat i Relacions Públiques)

Bona tarda a tothom, benvolguts companys de promoció, familiars, amics, professors i autoritats. Benvinguts a una tarda que, per a molts, és molt especial, i felicitats a tots als qui, com nosaltres, avui posen punt i final a quatre anys d'intensa i màgica universitat.

Encara amb la ressaca d'entrega del treball de fi de grau, un no s'acaba de creure que ja sigui graduat i comença a enyorar els que molts diuen que seran els millors anys de la seva vida. Quin calfred només de pensar-hi. Si ja han passat els millors, què ens espera ara?

A la Universitat Pompeu Fabra, a la Pompeu, ens hem fet grans. Hem après a treballar, a ser constants, a tenir una mirada crítica i constructiva, a pensar petit com William Bernbach, a pensar diferent com Steve Jobs, a fer un just do it; però, sobretot, hem après que amb esforç, tot és possible. Però més enllà d'aprendre, a la Pompeu, hi hem fet molts bons amics, i milers de somriures.

Ara fa quatre anys, en un dia com avui, vàrem decidir què volíem fer amb el nostre futur. I ara toca tornar a començar. Treballar, continuar estudiant, marxar a fora, o qui sap. És hora de lluitar per aquell somni, per aquell projecte impossible, per aquella idea escrita en un tovalló de paper. I és que si no ho fem ara, quan ho farem? Res no serà fàcil; "ho tens difícil", et diuen; sobretot si vols dedicar-te a la creativitat. Potser serà difícil, ens equivocarem, i caurem, però ens aixecarem amb el cap ben alt i continuarem. I és que com ens ha ensenyat la Universitat Pompeu Fabra, i parafrasejant un vell anunci, si treballem fort amb passió, dedicació, atreviment, curiositat, i estimant la nostra feina, hi ha res que no aconseguirem?

Si fem la feina ben feta, no tindrem ni fronteres ni rival. Moltes gràcies.

2. Victòria Oliveres (grau en Periodisme)

Possiblement ara, quan sortim per la porta, alguns ens diran que graduar-se no serveix per res. I per què negar-ho? Avui en dia un títol no és garantia de res, i menys encara en el món del periodisme. Però després de quatre anys d'esforç caldrà buscar-li una mica de sentit, no?

Graduar-se no és tan important pels coneixements que hem pogut adquirir,

ni pedemostrar que podem fer dos graus alhora -literalment, amb els horaris coincidents-, ni tan sols per poder afegir al currículum que hem publicat al Cetrencada. En canvi, potser és una mica més important defensar el dret a poder graduar-se de tots aquells qui no podran fer-ho, als qui ni tan sols se'ls ha passat pel cap que la universitat pugui ser un lloc per a tothom.

Un altre dels fets que crec que omplen més de sentit la paraula graduar-se és com hem arribat fins aquí. I em refereixo a com hem crescut i hem alleugerit el pas per la universitat quan hem anat junts. Els cops de mà que ningú ens exigia, ja sigui en els respectius treballs de fi de grau o compartint els apunts de tota una classe per aprovar junts. I, per què no? També ens ha servit per donar-nos alegries! Recordo la Festa Major impulsada de nou pels estudiants o el sopar al nostre estimat pati del Poblenou, on vam aplegar tota una carrera.

D'aquesta manera també hem aconseguit fer de la universitat un lloc una mica més nostre, més viu, i si no mireu com bull la UPFail...

Si alguna cosa hem après en aquests quatre anys és que junts i juntes obrim totes les portes. Així que espero que ara que entrem en aquest món de llops no oblidem el suport mutu que ens ha dut fins on som.

3. Isshak Mrabet (grau en Biologia Humana)

Ha arribat l'hora del comiat i, si he de ser sincer, fa quatre anys no m'ho hauria pensat mai que acabaria aquí. No m'ho hauria esperat mai. I menys fent un discurs. Tenia en ment fer un "elbow elbow wrist wrist" o una cover de "la basura de TitoDonlo"; però davant de tants pares i mares prefereixo fer una reflexió, i espero que no us sembli massa filosòfica.

Durant aquests quatre anys aquelles joves promeses que van entrar amb por a la Universitat Pompeu Fabra surten amb por però preparades per lluitar. Hem estat la promoció del canvi, hem viscut els barracons i el bioxiri, la nova biblioteca i la cafeteria del campus del Mar (a part de moltes biofarres i biofindes). Nosaltres, els estudiants de l'avui, som els formadors del demà, i per això vull i demano que seguim intentant aportar el nostre granet de sorra per continuar amb el canvi: no siguem conformistes, diguem la nostra i exigim el que és bo. Són temps complexos, però tot i així estic segur que els aconseguirem sobrevenir.

Us agraeixo a tots i a totes de tot cor haver acceptat el repte de cursar aquesta carrera. Això ens ha permès conèixer-nos, trobar amics i companys per a tota la vida, i el que és més important: poder fer de la universitat un lloc més familiar i bonic. Estic profundament orgullós d'haver-vos representat a tots vosaltres, juntament amb la Júlia Melià, a segon de carrera, i amb en Jaime Cano a tercer i a quart. Cadascú de vosaltres ha fet del nostre curs un curs divers, divertit, peculiar i memorable.

Per acabar, també vull agrair a totes les famílies, al PAS i a tota la comunitat universitària que ens hagi permès fer possible el nostre somni d'arribar a ser biòlegs i biòlogues humans i humanes. Sense vosaltres això no hauria estat possible! Ja podem afirmar que "We were Born to Be-òlegs!"

4. Carla Celda (grau en Comunicació Audiovisual)

"Constantment estem intentant comunicar quelcom incomunicable, explicar l'inexplicable, parlar d'alguna cosa que només sentim als ossos i que només es poden viure en aquests ossos." Amb paraules de Kafka vull parlar de nosaltres, dels comunicadors que lluitem per dir i difondre pensaments i idees que neixen de dins, i que no són res més que valors o sentiments que volem transmetre i fer sentir als altres.

Després de quatre anys de buscar i d'experimentar amb aquestes sensacions, d'equivocar-nos i tornar a fer-ho, d'aconseguir transmetre allò que ens mou..., miro a tots els meus companys i amics, i crec que hem sigut educats en una sensibilitat per comunicar més allà, cadascú fent-ho a la seva manera, amb el cinema o la televisió, el videojoc, la ràdio o l'anàlisi i les teories de la comunicació. Sigui com sigui, això és el que ens fa especials. I podem dir orgullosos que som una generació d'iniciatives i de canvis. Una classe valenta i implicada que ha volgut fer de la Universitat un espai per conèixer i compartir allò que ens ha unit.

5. Miquel Pastor (representant dels graus en enginyeries)

Tal com hem esmentat, avui és un dia especial, únic i que segurament recordarem sempre. Després de tants bucles, matrius i fórmules hem arribat al resultat final de la formació universitària. Un resultat que no ens imaginàvem quan començàvem i, segurament, tampoc fa dues setmanes. Seria molt fàcil parlar de l'esforç realitzat per arribar al dia d'avui, quelcom comú aquesta tarda; però m'agradaria

anar una mica més enllà i treure'n una conclusió més profunda. Si hem arribat fins aquí és perquè som una família. Entre els uns i els altres ens hem aportat prou energia com per tirar endavant aquest repte; d'un granet de sorra ínfim al simplement saludar-nos cada matí, fins a donar tot pel teu company i tenir una confiança cega en ell. A més a més, no podem oblidar les reunions familiars fetes amb les birres al bar, les cigarretes entre classe i classe, el cafetó a la plaça i les celebracions “postexàmens”, o fins i tot, “preexàmens”..

Com diu un proverbi japonès, “Un vaixell que té 100 mariners, pot pujar una muntanya”. Felicitats mariners, hem fet el cim. Moltes gràcies a tots. I sort en el futur, que ens el menjarem.

